

Сжба щърка да гошава: жерави, щъркели, па-тици, гжски — знайно и незнайно.

Излезе Жабуранка с музиката си, поклони се пред домакинът и гостите му и запя.

И така пътя, че очите сами се пжлнеха сжс сжлзи, че дори и жеравите от вжзторг затракаха с човките си и затвориха очи.

А след това Жабуранка поканиха на масата и поч-наха да я гошават.

И тя започна радостно — радостно да яде, да пие, да лапа и гжлта тжй, че дори домакина — щърк забележи това и каза:

— Е-е, казаха, че Жабуранка е необикновена жаба. А тя и вода пие, и червейчета и мухи лапа, като сж-щинска жаба! . . И що има тогаз особено в нея?

Тежко и обидно стана на Жабуранка. Подигна се тя от мястото си и с треперлив от вжлнение глас каза:

— Е, що от това, господа? Преча ли, ви нещо с това, че ям и пия и как живея? . . Нали изпжлних до-стойно моята работа! . .

Ала тук едно малко и слабичко щъркче щипна Жабуранка с клюна си, като сжс щипци, и извика:

— Ах, как ти смееш да спориш с нашия почтен домакин? Кажй де! . . Да — ам! — и я гжтна.

Усмихна се щърка-домакин, поклати глава и каза:

— Да, да, без сжмнение, това беше наистина обик-новена жаба и нищо в нея нямаше особено. . .

Бедната Жабуранка. . .

Преведе: Ал. Спасов

